

im
000735
/

INTELL - SCOOP

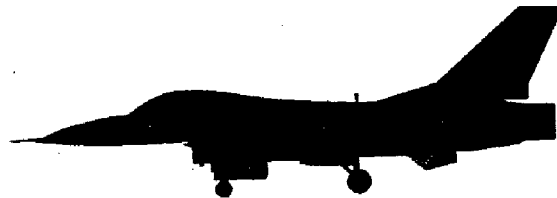
1e JAARGANG / NUMMER 0 / 12 MAART 1993

Dit bulletin bevat 17 pagina's

101

MILITAIRE INLICHTINGENDIENST

COMPAGNIE

INTELL-SCOOP

Het plan bestond al langer, maar soms is er net even meer nodig om tot uitvoering over te gaan. Hier is dan het eerste nummer van INTELL-SCOOP.

Wat kunt U van ons verwachten?

INTELL-SCOOP is in het leven geroepen door het personeel van 101 MIDcie dat, net als U, vindt dat informatie verspreid moet worden.

Zo zullen wij U op de hoogte houden van ontwikkelingen en achtergronden binnen crisisgebieden, actuele ontwikkelingen op het gebied van materieel en ontwikkelingen op inlichtingengebied.

Tevens kunt U regelmatig themanummers verwachten waarin één specifiek hoofdonderwerp dieper uitgewerkt zal worden. Ook in deze themanummers zal ingegaan worden op crisisgebieden met informatie over het gebied zelf (begrijpelijke geografische beschrijvingen), politieke achtergronden voor zover van inlichtingenbelang en het militair materieel dat aldaar in gebruik is.

Tevens zullen er regelmatig herkenningsboekjes verschijnen welke een bijdrage kunnen leveren als naslagwerk voor uit te zenden personeel.

Indien U meent dat een artikel van Uw hand een waardevolle bijdrage is voor ons blad, houden wij ons gaarne aanbevolen.

Ook Uw kritieken, bij voorkeur schriftelijk, zijn van harte welkom

Op deze manier hopen wij U te voorzien van informatie welke U nu zo node mist.

Verschijningsdata:

Het is de bedoeling dat INTELL-SCOOP éénmaal per 14 dagen zal verschijnen. Het bulletin zal in principe in zwart wit worden uitgevoerd. Eénmaal per twee maanden zal er een kleurenitgave zijn. Op de volgende data in 1993 zal INTELL-SCOOP verschijnen:

24 maart, 9 en 23 april, 7 en 19 mei, 4 en 18 juni, 2 en 16 juli, 27 augustus, 10 en 24 september, 8 en 22 oktober, 5 en 19 november, 3 en 17 december.

In dit nummer:

Dit nummer (0) van INTELL-SCOOP bevat naast de algemene informatie m.b.t. de opzet ook een eerste aanzet tot informatie over crisisgebieden. Deze eerste informatie geeft U een algemeen beeld over de huidige situatie in het voormalig Joegoslavië en een deel van de geschiedenis van het huidige conflict. In de volgende nummers zal dieper worden ingegaan op deze situatie.

Achtergronden van het conflict in Joegoslavië

Voorwoord

Als eerste uit een serie een artikel over het voormalig Joegoslavië. Na het lezen van dit artikel moet u een globale indruk hebben van de geschiedenis en de situatie in de conflictgebieden. Bij het lezen van de tekst wordt het gebruik van de losse afbeeldingen aanbevolen.

Huidige toestand

Het uiteenvallen in delen

De federatie Joegoslavië bestond uit zes republieken:

- Slovenië
- Kroatië
- Bosnië-Herzegovina
- Montenegro
- Macedonië
- Servië

met in Servië twee autonome provincies Kosovo en Vojvodina. (afb 1)

Dit Joegoslavië werd in 1918 gevormd en hield in juni 1991 op te bestaan. De federatie Joegoslavië verloor toen twee van haar republieken, namelijk Slovenië en Kroatië. De overige republieken, Bosnië-Herzegovina, Servië (met de inmiddels ingelijfde autonome provincies Kosovo en Vojvodina), Montenegro en Macedonië bleven nog wel in de federatie. In maart 1992 verklaarde Bosnië-Herzegovina zich onafhankelijk en in april 1992 vormden Servië en Montenegro een nieuwe federatie, namelijk Klein-Joegoslavië. Macedonië wil inmiddels ook autonomie.

De strijd in Slovenië en Kroatië

Het begin van het uiteenvallen van de oude federatie Joegoslavië verliep op gewelddadige wijze. Toen Slovenië zich samen met Kroatië op 25 juni 1991 onafhankelijk verklaarden stuurde de federatie, waarin Servië de macht in handen had, het federale leger naar Slovenië. De strijd was kort, en snel beslist in het voordeel van Slovenië. Dit was niet in de laatste plaats te danken aan het feit dat Slovenië de strijd bovenaan de internationale agenda van de EG had weten te plaatsen. Het was in deze periode dat de EG, in de persoon van minister van de Broek, volop betrokken werd in het conflict.

De strijd in Kroatië was veel heviger. Door de onafhankelijkheidsverklaring van Kroatië voelde de Servische minderheid in Kroatië zich in haar veiligheid bedreigd. Deze Kroatische Serven wonen hoofdzakelijk in gebieden waar zij de meerderheid vormen, Oost-Slavonië, West-Slavonië, Noord-Krajina en Zuid-Krajina. De Kroatische Serven claimden hun "eigen" grondgebied en wilden aansluiting bij Servië. De strijd in Kroatië duurde van september 1991 tot de wapenstilstand in januari 1992. Op dat moment hadden de Kroatische Serven reeds flinke gebiedsdelen van Kroatië bezet. Niet in de laatste plaats door steun van federale (lees Servische) troepen. Deze militaire steun van Servië aan de Kroatische Serven maakte Servië tot militaire partij in het gewapende conflict. De wapenstilstand heeft er toe geleid dat de Kroatische Serven hun veroverde gebieden hebben kunnen consolideren. (afb 2)

De Verenigde Naties

Op 2 januari 1992 wordt door Kroatië en Servië het zgn "Vance plan" geaccepteerd. Het plan voorziet in een wapenstilstand en de stationering van UN(United Nations)-troepen in de Kroatische gebieden waar gevochten werd. Dit leidt tot de oprichting van UNPROFOR. (United Nations Protective Forces). UNPRO-

FOR ontplooit troepen in de vier gebieden waar gevochten wordt met het doel de wapenstilstand te controleren en de strijdende partijen te demilitariseren. Deze gebieden worden UNPA's genoemd (United Nations Protected Area's) en aangeduid met resp. sector Oost, West, Noord en Zuid. De situatie in het voormalige Joegoslavië leek hiermee gestabiliseerd. (bijl a)

De strijd in Bosnië-Herzegovina

Bosnië-Herzegovina (B-H) wordt bewoond door ongeveer 40% Moslims, 30% Serven en 20% Kroaten. (afb 3) In sommige gebieden vormt een bevolkingsgroep een kwantitatieve meerderheid. In sommige gebieden leven de bevolkingsgroepen min of meer gelijkwaardig vertegenwoordigd al tientallen jaren(!) bij elkaar. Vanuit een historisch perspectief bestaan er tussen de verschillende bevolkingsgroepen redelijk veel verschillen. Een chronologische weergave van de gebeurtenissen in B-H (1992) :

9 jan Terwijl de eerste UN troepen voor Kroatië arriveren roepen de Bosnische Serven een "Servische Republiek" in B-H uit.

12 febr Servië (incl de voormalig autonome provincies) en Montenegro richten de staat Klein-Joegoslavië op.

1 mrt In een poging B-H bijeen te houden wordt een, door de (moslim)president van B-H Izetbegovic uitgeschreven, referendum gehouden.

Dit referendum werd door de Servische leiders geboycot. Met een opkomst van 63% (incl veel Bosnische Serven) spreekt 99,4% (!) zich uit voor het bijeen blijven van B-H.

3 mrt President Izetbegovic roept de onafhankelijkheid van B-H uit. Vrijwel dezelfde dag breekt langs de etnische grenzen in B-H de burgeroorlog uit.

18 mrt De leiders van de drie etnische groepen (Kroaten, Moslims en Serven) tekenen een accord dat B-H verdeelt in 3 gebieden gebaseerd op de huidige staatsgrenzen en de etnische grenzen. Over de

laatst genoemde grenzen ontstaan onmiddellijk grote meningsverschillen.

25 mrt Ondanks eerdere medewerking weigert president Izetbegovic de etnische verdeling van B-H te accepteren.

27 mrt Servische leiders in B-H roepen hun onafhankelijkheid uit en spreken zich uit voor een sa- mengaan met Servië.

6 apr B-H wordt (ondanks de grote interne problemen) erkend door de EG en VS. De burgeroorlog is een feit.

De strijd in B-H is bloedig. De lokale bevolking betaalt een hoge prijs voor een strijd die ze zelf niet wil. De Bosnische Serven hebben door hun overwegend militaire superioriteit veel grondgebied veroverd waarbij consequent etnische zuiveringen worden doorgevoerd. De keus voor niet-Serven in het veroverde gebied is meestal eenvoudig: vertrekken of sterven. Ook de Kroaten in B-H maken zich schuldig aan etnische zuiveringen. De Kroaten vechten over het algemeen aan de zijde van de Moslims, die veel gebied hebben verloren en militair zeer slecht georganiseerd zijn. Met name de Moslims betalen een hoge prijs voor het wapenembargo dat rust op het voormalig Joegoslavië. De "steun" van de Kroaten aan de Moslims komt overigens alleen voort uit hun gemeenschappelijke vijand : de Serven.

De onderhandelingen

De UN en de EG proberen het conflict aan de onderhandelingstafel op te lossen. Klein-Joegoslavië wordt vanwege zijn concrete militaire bijdrage aan de Serven in Kroatië en B-H getroffen door zware economische sancties. Daarmee worden zij feitelijk door de internationale politiek tot (mede)agressor bestempeld.

Vance en Owen hebben een plan ontwikkeld om de staatkundige eenheid van Bosnië te behouden en toch recht te doen aan de wens van de verschillende bevolkingsgroepen

naar een eigen autonome regio. Zij hebben Bosnië verdeeld in tien autonome provincies. Drie provincies per bevolkingsgroep en Sarajevo als open stad. Hiermee proberen zij tegemoet te komen aan de wensen van de verschillende bevolkingsgroepen en bevestigen zij eigenlijk de bestaande situatie. De militaire inspanningen van de Bosnische Serven en de etnische zuiveringen die door de Bosnische Serven zijn uitgevoerd worden voor een groot deel geconsolideerd in dit plan.

De onderhandelingen over dit plan verlopen moeizaam. De Bosnische Serven vinden dat zij teveel gebied moeten inleveren. De Moslims vinden dat de Bosnische Serven voor hun agressie beloond worden. Alleen de Bosnische Kroaten zijn tevreden omdat zij meer gebied toegewezen kregen dan zij oorspronkelijk hadden. De onderhandelingen vinden op dit ogenblik plaats in New-York.

De Verenigde Naties

Op 28 april namen de UN het principe besluit hun werkzaamheden uit te breiden naar B-H. Op 12 mei trok de EG zijn waarnemers terug uit Sarajevo, de hoofdstad van B-H, waarna op 17 mei ook het HQ UNPROFOR naar Zagreb verhuisde. Rond Sarajevo wordt zwaar gevochten en de stad gaat gebukt onder voortdurende artillerie- en mortierbeschietingen. Op 2 juni zijn de grootste delen van Sarajevo in handen van de Bosnische Serven inclusief de luchthaven. Het eerste "wapenfeit" van de UN is de overname van de luchthaven van Sarajevo door een Canadees bataljon. Dit zal later worden afgelost door een Oekraïens, Egyptisch en een Frans bataljon (zie bijlage a) en vormt daarmee de vijfde UN-PA: "sector Sarajevo". Al gauw wordt duidelijk dat de burgeroorlog tot een totale ontwrichting van het dagelijks leven in B-H leidt. Het wegvallen van de meest elementaire levensbehoeften (voedsel, stromend water, gas en elektra) leidt tot grote nood onder de

lokale bevolking. Etnische zuiveringen en angst voor het geweld brengen enorme vluchtelingenstromen op de been. Onder toezicht van de UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) komt grootschalige internationale hulp op gang. Door de complexe en vaak chaotische militaire strijd in B-H lopen hulpverleners en hulpkonvooien grote risico's. Op 14 september besluiten de UN troepen in te zetten om de humanitaire hulpverlening te beschermen. Deze uitbreiding leidt tot de oprichting van het BH Command in Kiseljac (B-H) met een VCP in Sarajevo. (bijl b)

Politiek in een notedop

In 1987 verwierf Slobodan Milosevic een grote aanhang in Servië. Milosevic is binnen Klein Joegoslavië de president van Servië en was in die hoedanigheid o.a. verantwoordelijk voor het inlijven van de twee voormalig autonome provincies Vojvodina en Kosovo. Als een rode draad door het politiek functioneren van Milosevic loopt het aanwakkeren van servisch-nationalistische gevoelens. Milosevic appelleert aan de gevoelens van onderdrukking en haat jegens Kroaten en Moslims ontstaan door de eeuwen heen met hoogtepunten in de recente geschiedenis (WO II). Deze houding brengt hem regelmatig in conflict met de gematigder leiders van Klein-Joegoslavië.

President van Klein Joegoslavië is Dobrica Cosic.

De legitieme president van de erkende staat B-H is Izetbegovic. De leider van de Bosnische Kroaten is Boban en van de Servische Bosniërs is Karadzic. De versnippering van macht leidt bij de vredesbesprekingen regelmatig tot grote verwarring en problemen omdat men elkaar wederzijds niet erkent als legitiem vertegenwoordiger. De president van Kroatië is Tudjman. De Kroatische Serven in het uiterste zuiden van Kroatië (Krajina) hebben ook een "president" over een eenzijdig autonoom verklaard

gebied (Republiek Krajina) nl Goran Hadzic.

Overzicht voormalig Joegoslavië:

- *Slovenië :
Kucan president
- *Kroatië :
Tudjman president
- "Republiek Krajina" (Servisch):
Hadzic president
- *Bosnië-Herzegovina :
Izetbegovic president
Garnic vice-president
- Bosnische Kroaten :
Boban president
- Bosnische Serven :
Karadzic president
- *Klein Joegoslavië :
Kosic president
Kontic premier
- Servië :
Milosevic president
Draskovic oppositie
- Montenegro :
Bulatovic president
- *Macedonië :
Gligorov president
Crvenovski premier
- *Kosovo :
Rugova leider Albanese
 bevolking

Geschiedenis in een notepad

De etnische samenstelling

Joegoslavië was, zoals de naam al zegt een staat van Zuid-Slaven. Dit is een algemene term om de verschillende volkeren aan te duiden. De Zuid-Slaven zijn namelijk te onderscheiden in Slovenen, Kroaten, Serven, Montenegrijnen en Macedoniërs. Deze volkeren hadden in het voormalig Joegoslavië elk

hun eigen republiek. De Albanezen zijn van oorsprong geen slaven maar Illyriërs. Zij woonden ten tijde van het Romeinse rijk al in de kustgebieden van de Balkan en zijn na de komst van de Slaven in de 6e eeuw na Christus verhuisd naar de meer onherbergzame gebieden van Albanië. De Moslims vormen geen apart volk. Het zijn bekeerde Slaven en werden vroeger aangeduid als islamitische Kroaat of Servier.

Wanneer we de kaart (afb 2) bekijken dan kunnen we het volgende opmerken: Slovenië is een etnisch homogene republiek met 90% Slovenen. Kroatië heeft 75% Kroaten en 12% Serven die in bepaalde gebieden van Kroatië een meerderheid vormen. Servië is zonder de autonome gebieden Kosovo en Vojvodina, waar zij respectievelijk 10% en 54% van de bevolking uitmaken, ook etnisch homogeen met 80% Serven. Montenegro is ook etnisch redelijk homogeen met 65% Montenegrijnen, 14% Moslims en 6% Albanezen. Macedonië bestaat voor 63% uit Macedoniërs en voor 20% uit Albanezen. Bosnië-Herzegovina bestaat voor 40% uit Moslims, 30% uit Serven en voor 20% uit Kroaten en is daarmee de minst homogene republiek.

Bij het bekijken van de etnische kaart doemen er twee vragen op; wat doen Moslims in Bosnië-Herzegovina en waarom zitten de Serven in die specifieke gebieden in Kroatië en in Bosnië? Om deze vragen te beantwoorden moeten we de geschiedenis van Joegoslavië, en meer specifiek van de Balkan, bekijken. Wanneer we de geschiedenis induiken zullen meer problemen die nu spelen in een ander daglicht komen te staan zoals de band die Rusland heeft met de Serven, de problemen rond Macedonië en de fundamente van het Servisch nationalisme.

Historisch overzicht

Joegoslavië zoals dat tot voor kort bestond, is pas gevormd in

1918. Dit betekent dat Joegoslavië slechts 73 jaar de tijd heeft gehad om aan staatsvorming te doen. Voor het einde van de Eerste Wereldoorlog waren de verschillende delen van het land niet in een staatsverband verenigd. Kroatië en Slovenië kenden een lange traditie van Oostenrijkse en Hongaarse overheersing. Servië en Bosnië waren vanaf 1389 vazalstaten van het Ottomaanse rijk. Twee eeuwen later kwamen ook Herzegovina en Montenegro onder Ottomaans bestuur te staan. De situatie was daarmee voor eeuwen vastgelegd. (afb 4) De Serven die onder het Ottomaanse bestuur vluchtten, verbleven onder moeilijke omstandigheden of konden zich bekeren tot het islamitische geloof.

Zij die zich bekeerden, en dit gold ook voor de Kroaten in Bosnië-Herzegovina, kregen een bevoorrechte positie. Zij werden de landelijke en stedelijke elite. De Turken lieten aan hen het bestuur van het land over, waarmee zij bezetters in eigen land werden. Deze bekeerde Slaven werden meer gevreesd dan de Turken zelf en gezien als verraders. In de 19e eeuw vertrokken de meest extreme islamitische Slaven weg naar Turkije toen aan hun politieke macht een einde kwam in 1878. Pas met de landhervormingen in 1920 kwam aan de economische macht van de bekeerde Slaven een einde.

De Serven die vluchtten werden door het Oostenrijkse rijk gebruikt als militairen. De Oostenrijkers hadden in het gebied dat nu de Krajina is een militaire grens gecreëerd (Vojna Krajina). Hier werden boeren gevestigd die land kregen om te bewerken en als militair moesten dienen in dit grensgebied zodra er gevaar dreigde. Deze boeren vielen buiten het normale bestuur van Oostenrijk. Zij genoten godsdienstvrijheid en waren vrij in plaats van horig aan een landsheer. Door de afwezigheid van feodale verhoudingen ontstond hier een vrijgevochten maatschappij waar banditisme

en bloedwraak heel gewoon waren. Deze militaire grens ontstond in de 16e eeuw en bleef tot 1881 bestaan. De militaire grens is in de loop der tijd heen en weer geschoven. Dit is de reden waarom we Serviërs vinden in Kroatië en Bosnië. Deze Serviërs worden wel aangeduid met de term Dinarische Serviër en zij zijn een soort prototype van waar een Serviër voor staat en hoe een Serviër zichzelf graag ziet; vrijgevochten, hechten aan trouw en eer en verzet tegen overheersing.

Toen het Ottomaanse rijk in de 19e eeuw aan macht inboette zag Servië kans tegen zijn overheersers in opstand te komen, hetgeen resulteerde in een autonome positie voor de Serviërs in 1830 onder Russische protectie. In de 19e eeuw werd het Ottomaanse rijk steeds zwakker en kreeg de bijnaam de "zieke man van Europa". Rusland en Oostenrijk wilden deze zwakte uitbuiten en maakten beide afspraken op delen van het Ottomaanse rijk. In Rusland kwam de Pan-Slavische beweging op. Deze propageerde de eenheid van alle Slaven onder Russische leiding. Moskou was in deze opvatting het derde Rome, in navolging van het Romeinse rijk, Constantinopel ten tijde van het Oost-romeinse rijk en nu Moskou als drager van het ware orthodoxe geloof. Door als beschermer van Servië op te treden dacht Rusland voet aan de grond te krijgen op de Balkan.

Servië streefde ondertussen naar volledige onafhankelijkheid. Hiertoe sloot Servië in de jaren 1866-1868 geheime verdragen met Montenegro, Griekenland en Roemenië. In 1876 verklaarden Servië en Montenegro de oorlog aan het Ottomaanse rijk. De overwinning werd behaald na Russische inmenging in het conflict in 1877. In 1878 werd op het Congres van Berlijn de onafhankelijkheid van Servië en Montenegro vastgelegd. Bosnië kwam onder Oostenrijks bestuur. Slovenië en Kroatië bleven respectievelijk onder

Oostenrijks en Hongaars bestuur. In 1882 werden Servië en Montenegro monarchieën. De 19e eeuw was de eeuw van het nationalisme. Servië probeerde een Servische identiteit te creëren. Men ontwikkelde een Groot-Servische gedachte en wilde een samensmelting van alle Zuid-Slaven onder Servische leiding. In dat licht bezien wilden Servische nationalistes Slovenië, Kroatië en Bosnië-Herzegovina bevrijden van het Oostenrijkse juk. De moord op Frans Ferdinand moet ook in die context worden gezien.

In 1912 sloten Bulgarije, Servië, Griekenland en Montenegro zich opnieuw aaneen tegen de Turken. De zogenaamde Eerste Balkanoorlog maakte definitief een einde aan de Turkse invloed op de Balkan. Het Macedonische grondgebied werd verdeeld tussen deze vier landen en Oostenrijk maakte de stichting van een Albanese staat mogelijk om de invloed van de Serven te beperken. Bulgarije ontevreden met de verdeling van de oorlogsbuit, viel Griekenland en Servië aan. Deze Tweede Balkanoorlog eindigde in een groot verlies voor Bulgarije dat Macedonië vrijwel geheel moest afstaan. Het grondgebied van Servië en Griekenland werd hierdoor aanzienlijk uitgebreid.

De Macedoniërs werden toen door de Serviërs als Zuid-Slaven beschouwd. De Bulgaren zagen de Macedoniërs als Bulgaren en de Grieken leggen nu de claim op Macedonië als navolgers van het grote Macedonische rijk onder Alexander de Grote van 330 voor Christus. In de 9e eeuw was Macedonië echter al grotendeels geslaviseerd. Etnisch gezien is Macedonië op dit moment een grote warboel. Het wordt bevolkt door Grieken, Serven, Zigeuners, Albanezen, Wallachen, Turken en Macedoniërs. De laatste groep bestaat uit Slaven van onduidelijke origine (Servisch of Bulgaars).

In 1914 brak de Eerste Wereldoorlog uit. Aanleiding was de oorlogsverklaring van Oostenrijk aan

Servië als vergelding voor de, door een Serviër gepleegde moord op de Oostenrijkse troonopvolger aartshertog Frans Ferdinand. Achterliggende reden van de Oostenrijkse oorlogsverklaring was het Servische streven naar de beëindiging van de Oostenrijkse overheersing van Bosnië-Herzegovina, Slovenië en Kroatië en de vestiging van een door Servië gedomineerde Balkanfederatie.

Dit streven was nauw verbonden met de Groot-Servische gedachte waarin het grote geloofsschisma van 1054 als een aanslag op de Servische natie werd beschouwd. Bij deze splitsing tussen Rome en Constantinopel sloot Kroatië zich aan bij het westelijke, katholieke kamp en bleef Servië zich richten op het oostelijke, orthodoxe machtscentrum. De islamisering van Bosnië, gevolg van de komst van de Ottomanen was in deze visie een volgende aanslag op de eenheid van de Servische natie.

De Servische wens ging in vervulling toen in 1918 het Koninkrijk Slovenen, Kroaten en Serviërs werd uitgeroepen. Het zag zijn grenzen vastgesteld in het Verdrag van Trianon, de Zuid-Europese variant van het Verdrag van Versailles, in 1920, dat onder andere de boedelscheiding van de Oostenrijks-Hongaarse dubbelmonarchie regelde.

In 1928 stelden de Kroaten, het Servisch centralisme beu, een eigen parlement in. Hierop nam koning Alexander de macht over en doopte het Koninkrijk van Slovenen, Kroaten en Serviërs om in het Koninkrijk Joegoslavië. De onvrede van de Kroaten over de Servische dominantie vormde in de jaren dertig een dankbare voedingsbodem voor de fascistische Ustachabeweging van Ante Pavelic. Na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog trokken in 1941 Duitse troepen het land binnen en werd een groot deel van Joegoslavië verdeeld tussen Duitsland, Italië, Hongarije en Bulgarije. Kroatië, waaraan ook Bosnië-Herzegovina was toegevoegd

werd een onafhankelijke staat. Er werd een marionettenregime geïnstalleerd, gerecruteerd uit de reeds eerder genoemde Ustachabeweging. In deze periode werden honderdduizenden Serven omgebracht door fascistische Kroaten. Verzet werd geleverd door de monarchistische Servische Chetniks en de communistische partizanen van Josip Broz, alias Tito. In hun verzet tegen de Duitsers en de Kroaten werden ook tienduizenden moslims omgebracht, die door de Ustacha's bewust als sympathisanten werden afgeschilderd terwijl ze dit niet waren. Met steun van de Engelsen slaagden de communisten erin de belangrijkste rol te spelen in de guerilla tegen de bezetters die culmineerde in de bevrijding van Belgrado in 1944.

Na de communistische overwinning bij de verkiezingen van 1945 werd de federale Volksrepubliek Joegoslavië uitgeroepen. Het land kreeg een communistische regering maar bleef, in tegenstelling tot andere Oost-Europese landen, gespaard voor Russische overheersing. Dit was een gevolg van het feit dat Joegoslavië zich zelf had bevrijd en het Rode Leger daar na de oorlog dus niet aanwezig was. Daarbij wist Tito zich verzekerd van westerse hulp zodat Joegoslavië ook zonder hulp van de Sovjet Unie kon worden opgebouwd. Aan het einde van de jaren vijftig besloot Tito tot een liberaler economisch beleid. De onafhankelijke buitenlandse koers van Tito bleek uit het lidmaatschap van Niet-Gebonden Landen, waarvan Joegoslavië medeoprichter was en de eerste voorzitter werd. Deze eigen benadering van het socialisme door Tito werd de derde weg genoemd.

In 1974 werd een nieuwe grondwet aangenomen waarin het landsbestuur in hoge mate werd gedecentraliseerd. Verder verwierven de Servische provincies Kosovo en Vojvodina, tot ongenoegen van Servië, een autonome status binnen de federatie.

In 1980 stierf president en partijleider Tito. Sindsdien rouleerde het presidentschap over Joegoslavië jaarlijks tussen de presidenten van de zes deelrepublieken en de twee autonome provincies. Joegoslavië kreeg met steeds grotere economische problemen te kampen. Mede daardoor weigerden het rijke Slovenië en Kroatië nog, langer de armere republieken, met Servië voorop, te subsidiëren. De nationalistische sentimenten in Servië werden hierdoor hevig aangewakkerd en de in 1987 verkozen president Milosevic maakte daar dankbaar gebruik van om de macht van de communistische partij te handhaven. Zijn streven om Servië meer invloed op het landsbestuur uit te laten oefenen stond haaks op het onafhankelijkheidsstreven van Slovenië en Kroatië.

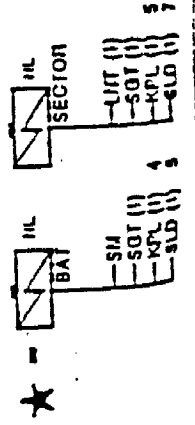
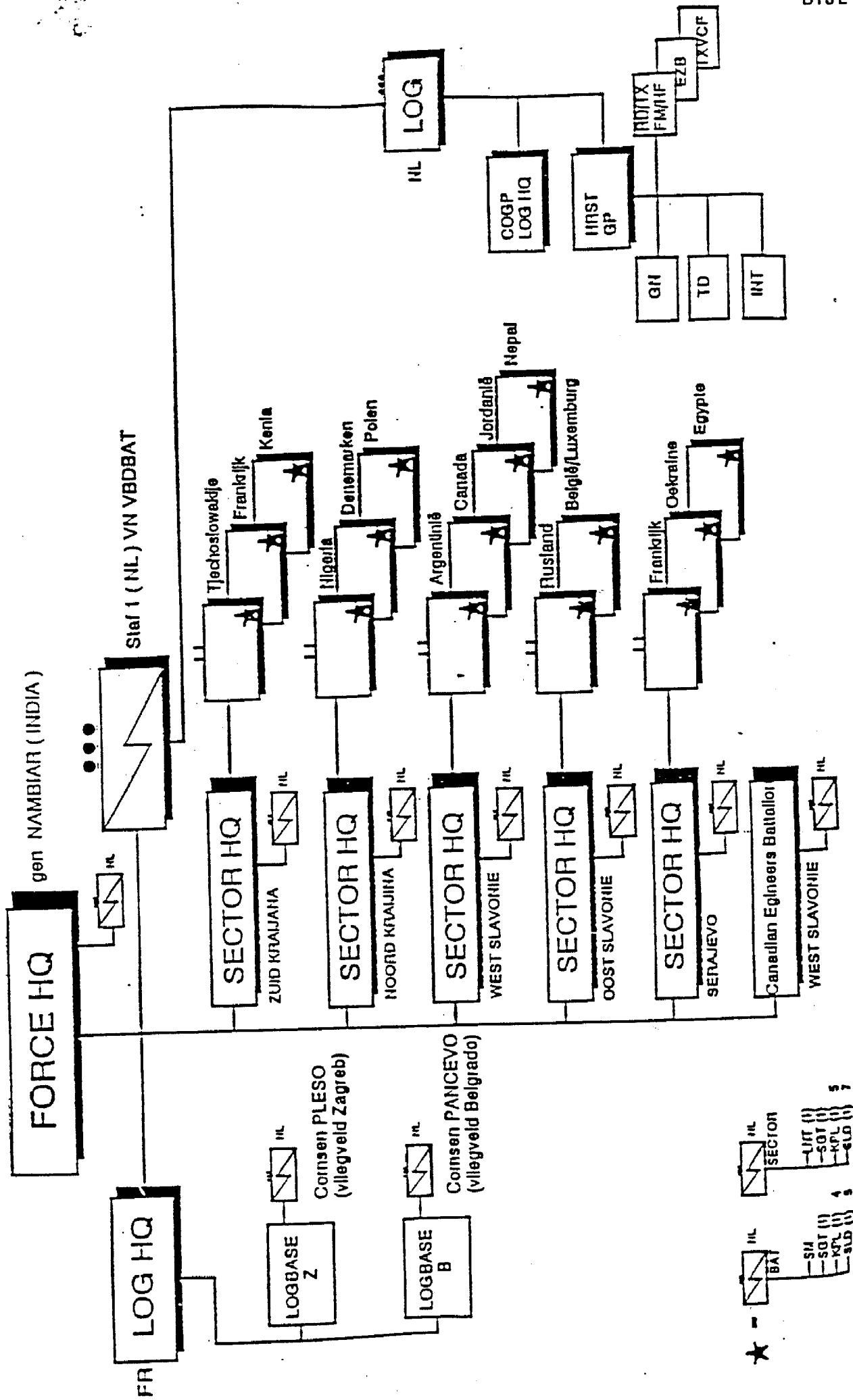
Tot slot

Het bovenstaande artikel is slechts een globale weergave van de huidige situatie in het voormalig Joegoslavië. In de komende "INTELL-SCOOPS" zullen de diverse onderwerpen als

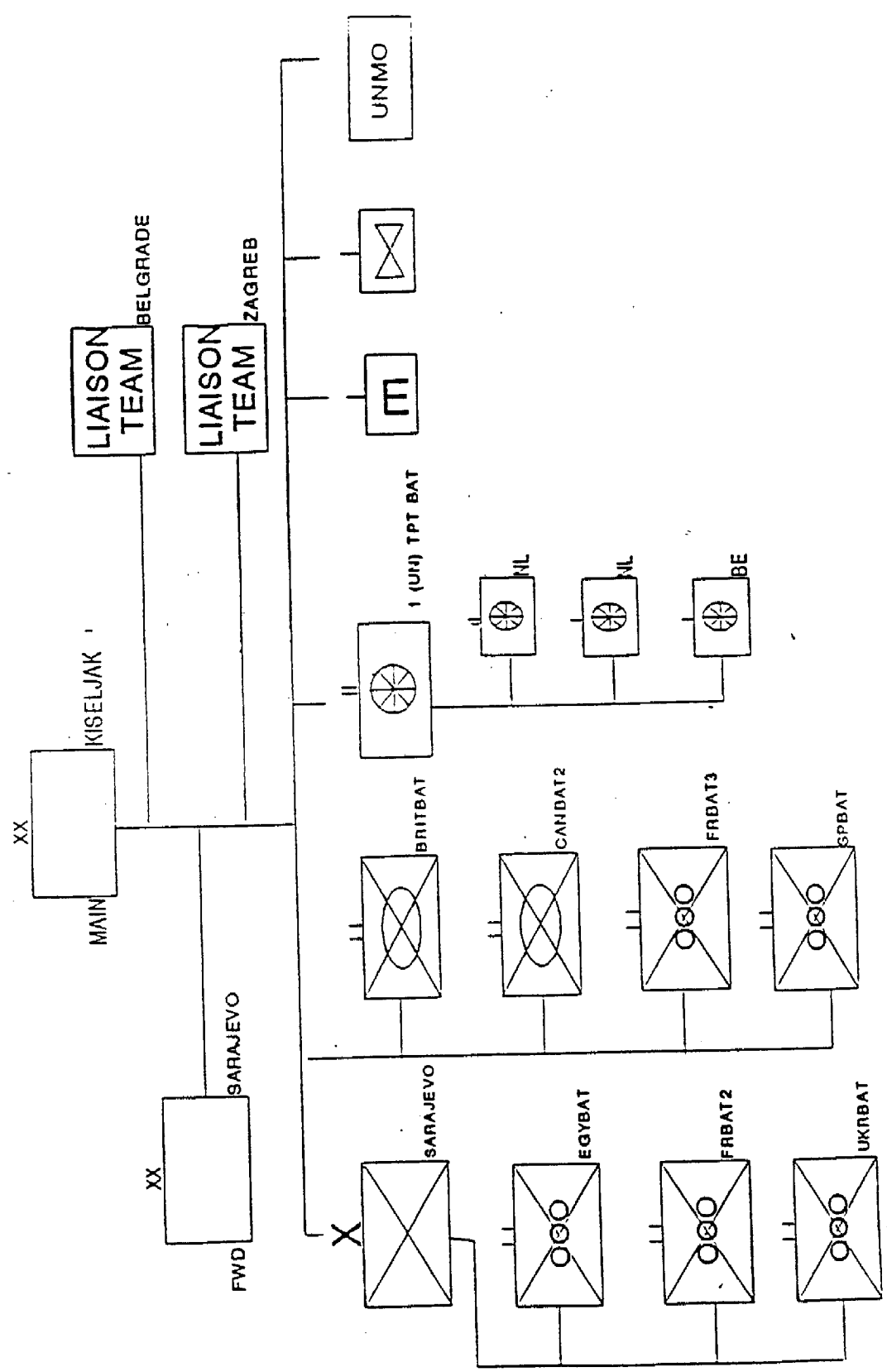
- historie
- etnische verschillen
- culturele verschillen
- godsdienstige verschillen
- politieke/militaire doelstellingen
- potentiële conflict gebieden

uitgebreider en, waar nodig, uitputtend aan de orde komen.

ORGANISATIE UNPROF-OH

BH COMMAND

COLOFON

INTELL-SCOOP

Is een tweewekelijkse uitgave
van

101 MIDCie
Van Haeftenkazerne
MPC 12 B
Postbus 9020
7300 EB Apeldoorn

Telefoon:

ptt 055 - 574042
mdtn 573 - 4042
fax 4048

Redactie:

maj L. Hakvoort
kap R.C. de Jong
tlnt J.P. Duister

Vormgeving:

101 MIDCie

INTELL-SCOOP wordt verzonden
aan de secties 2 van bataljons
en brigades alsmede al die
onderdelen van de Koninklijke
Landmacht welke functioneel
belang hebben bij actuele in-
formatie op inlichtingenge-
bied.

Zij die INTELL-SCOOP nog niet
ontvangen maar dit wel wensen
kunnen hierover contact opne-
men met 101 MIDCie
op bovenstaand telefoonnummer
onder opgave van redenen waar-
om zij INTELL-SCOOP wensen te
ontvangen.

VERZENDLIJST

STCIE 1 LK
CS 1 LK
C-STCOGP 1 LK
G2 1 LK

1 DIV "7 DEC"
STSTCIE 1 DIV "7 DEC"

T.A.V. SIE G2

12 MECHBRIG
STSTCIE 12 MECHBRIG
13 PAINFBAT
41 PAINFBAT
101 TKBAT
11 AFDRA
12 BRIGPAGNCIE
13 BEVOCIE
12 HRSTCIE
12 BRIGGNKCIE

T.A.V. SIE G2

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2

13 MECHBRIG
STSTCIE 13 MECHBRIG

T.A.V. SIE G2

17 PAINFBAT
11 TKBAT
12 AFDVA
13 PAGNCIE
12 BEVOCIE
13 HRSTCIE
13 BRIGGNKCIE

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2/3

52 PAINFBRIG

T.A.V. SIE G2

101 DIVVAGP
STSTBT 101 DIVVAGP

T.A.V. SIE S2

154 AFDVA
109 BTVA
101 AMBT

T.A.V. SIE S2/3

104 VERKBAT

T.A.V. SIE S2

102 EOVCIE

4 DIV
STSTCIE 4 DIV

T.A.V. SIE G2

41 LTBRIG
STSTCIE 41 LTBRIG

T.A.V. SIE S2

103 VERKBAT
42 PAINFBAT
41 TKBAT
41 AFDVA
41 PALUABT
41 PAGNCIE
41 BEVOCIE
41 HRSTCIE
41 BRIGGNKCIE
125 HRSTCIE

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2

T.A.V. SIE S2/3

42 MECHBRIG T.A.V. SIE S2
 STSTCIE 42 MECHBRIG
 43 PAINFBAT T.A.V. SIE S2
 59 TKBAT T.A.V. SIE S2
 42 AFDVA T.A.V. SIE S2/3
 43 PAGNCIE
 42 BEVOCIE
 42 HRSTCIE
 42 BRIGGNKCIE

43 MECHBRIG T.A.V. SIE G2
 STSTCIE 43 MECHBRIG
 45 PAINFBAT T.A.V. SIE S2
 42 TKBAT T.A.V. SIE S2
 43 AFDVA T.A.V. SIE S2/3
 42 PAGNCIE
 43 BEVOCIE
 43 HRSTCIE
 43 BRIGGNKCIE

102 DIVVAGP T.A.V. SIE S2
 STSTBT 102 DIVVAGP

5 DIV T.A.V. SIE G2
 CO LKTRN

53 PAINFBRIG T.A.V. SIE S2

101 INFBRIG T.A.V. SIE S2

11 LUMBLBRIG T.A.V. SIE S2
 STSTCIE 11 LUMBLBRIG
 11 INFBATLUMBL T.A.V. SIE S2
 12 INFBATLUMBL T.A.V. SIE S2
 11 MRCIELUMBL
 11 BEVOCIELUMBL
 11 HRSTCIELUMBL
 11 GNKCIELUMBL
 11 GNCIELUMBL
 SCHOOLEHD LUMBL T.A.V. SIE S2

101 LUAGP T.A.V. SIE S2
 STSTDET 101 LUAGP
 15 AFDPALUA T.A.V. SIE S2
 25 AFDPALUA T.A.V. SIE S2
 105 LUABT

101 GNGEVGP T.A.V. SIE S2
 STSTCIE 101 GNGEVGP
 102 BOUMMACHCIE
 105 VOUMBRICIE
 107 KAUCIE
 010 NBCCIE
 11 GNBAT T.A.V. SIE S2
 41 GNBAT T.A.V. SIE S2

101 VBDGP T.A.V. SIE S2
 STSTDET 101 VBDGP

11 VBDBAT T.A.V. SIE S2
 41 VBDBAT T.A.V. SIE S2
 106 VBDBAT T.A.V. SIE S2
 108 VBDBAT T.A.V. SIE S2

LLC T.A.V. SIE S2
 STSTCIE LLC
 102 GNKGP T.A.V. SIE S2
 103 GNKBAT T.A.V. SIE S2
 105 TBAT T.A.V. SIE S2
 101 MATVZGBAT T.A.V. SIE S2
 111 MATVZGBAT T.A.V. SIE S2
 102 APLBAT T.A.V. SIE S2
 103 APLBAT T.A.V. SIE S2

KCT T.A.V. SIE S2
 STSTVZGCIE KCT T.A.V. MATHERKCENTRUM
 104 WRNVERKCIE
 SCHOOLINSTRCIE

CO NL TR S/H

GPH T.A.V. SIE S2
 STSTSQ GPH
 LOGSQ GPH
 298 SQ
 299 SQ
 300 SQ

CVV T.A.V. SIE S2

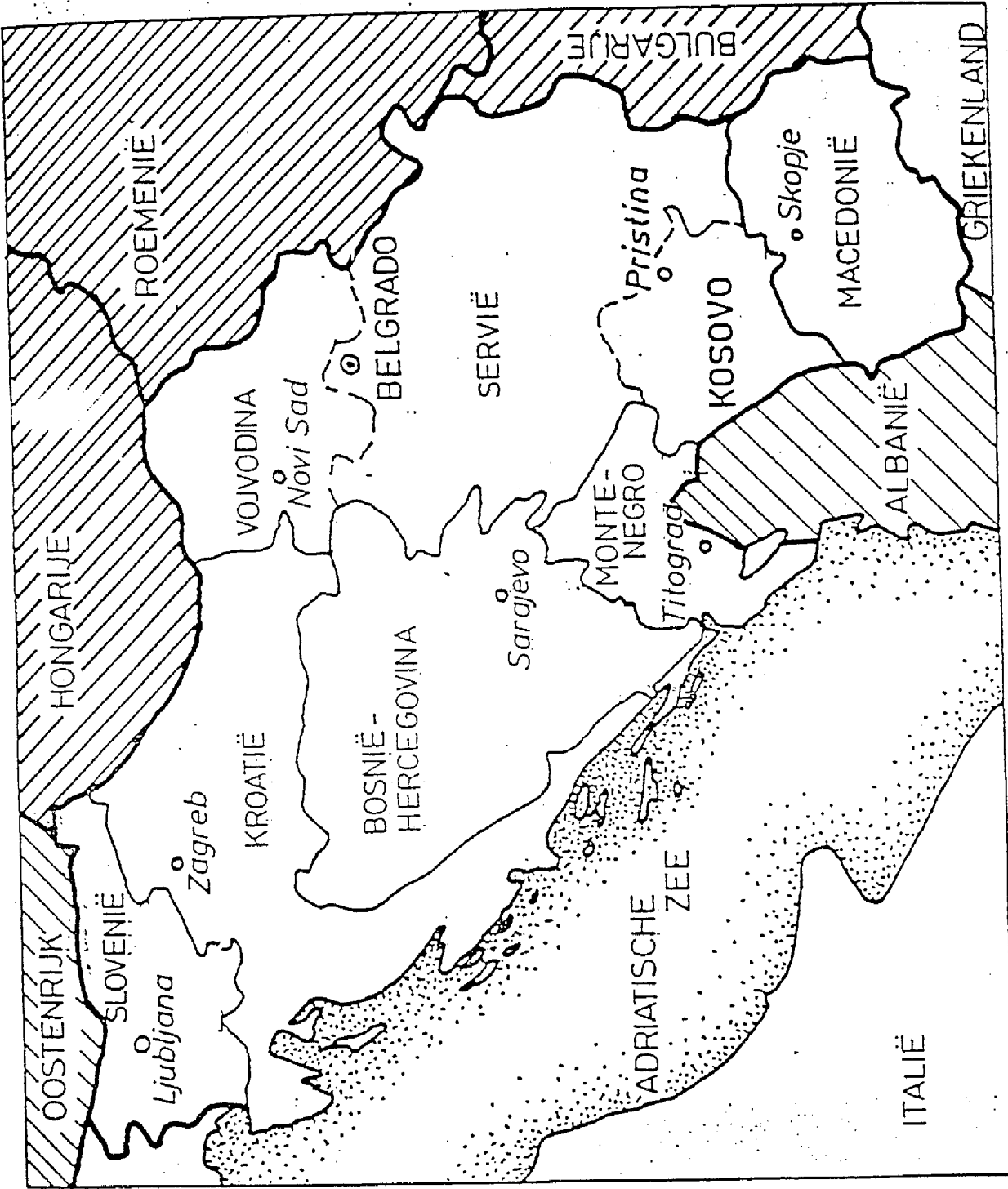
SMID

DOKL AFD I & V T.A.V. PINL

NTC T.A.V. SIE G2

COKL

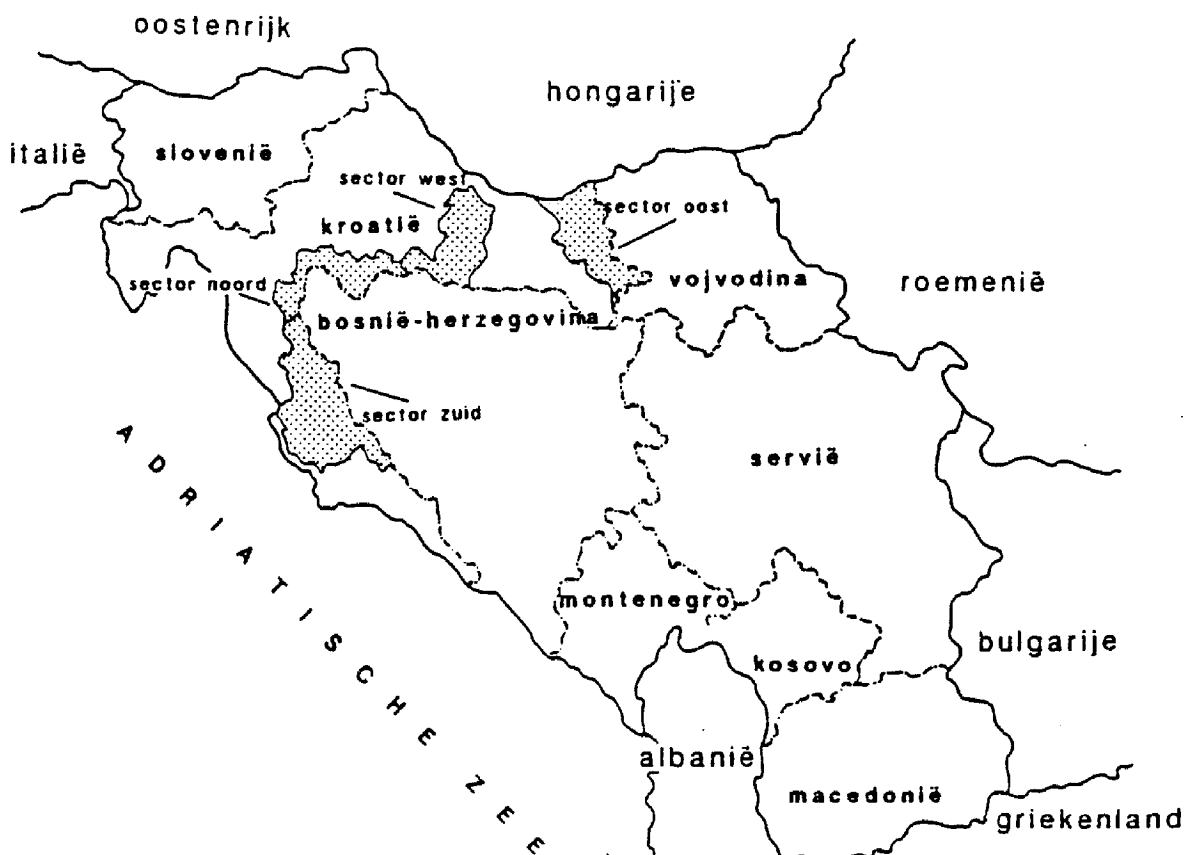
1 (BE) LK

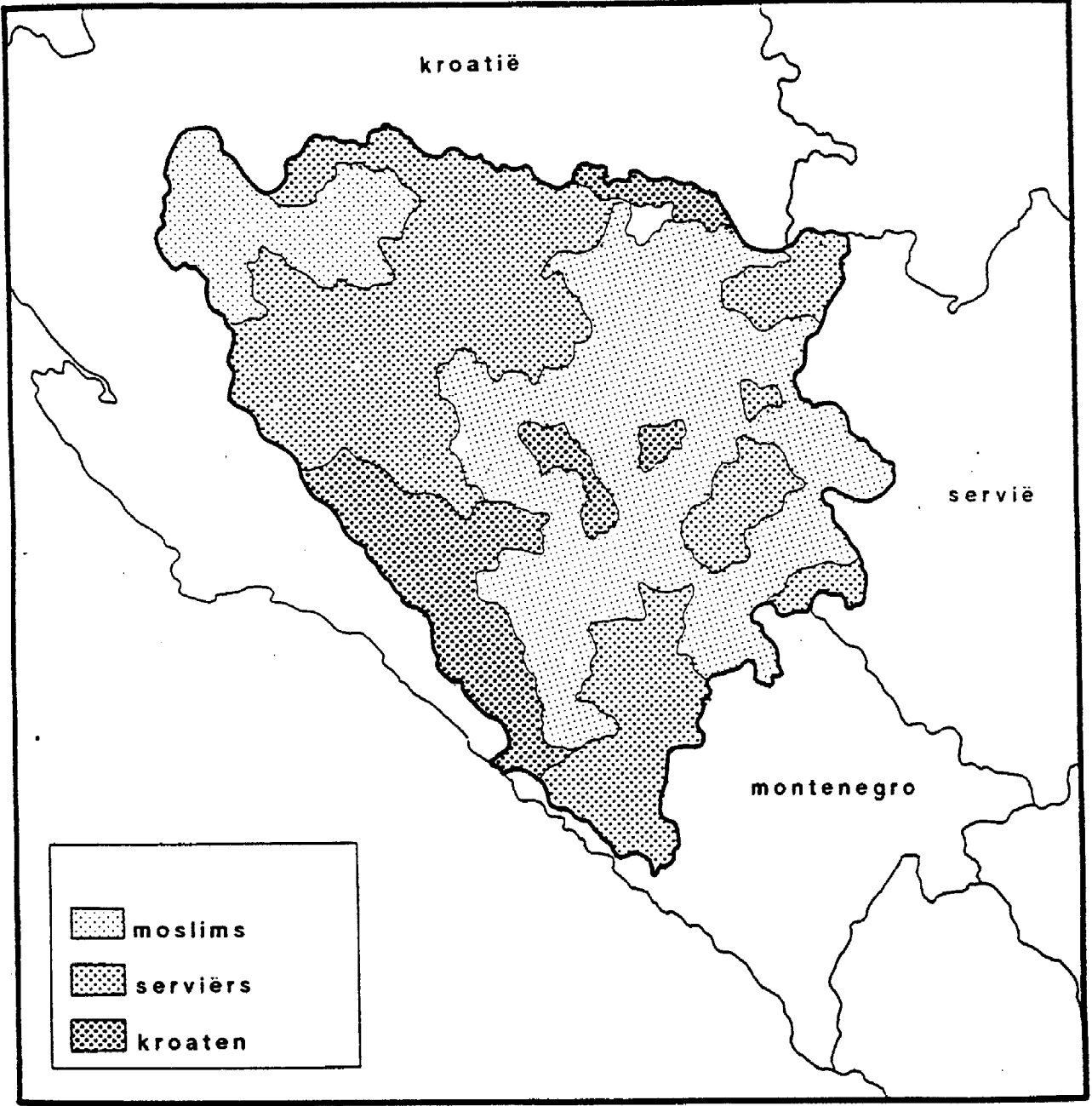
etnische samenstelling van Joegoslavië

GEBIEDEN UNPA'S

Etnische verdeling in Bosnië-Herzegovina

situatie 1990

